

§ 7, at, forsaavidt Skibet tilhører en Stat, hvori danske Skibe eller disses Ladninger ere underkastede høiere Afgifter, end om de hørte hjemme i Staten selv, bestemmer Kongen, om og hvorvidt der, foruden den i § 6 nævnte Afgift, skal til Statskassen svares en yderligere Afgift. Udvalget har efter de Dplysninger, det har faaet, og de Actstykker, der fulgte med Regjeringens Forslag, eller som det paa anden Maade har erhvervet, troet, at man, navnlig med Hensyn til Differentialafgifterne for de spanske Skibes Bedkommende, hvor man dog ved diplomatisk Underhandling formodentlig vil komme idetmindste saavidt, som den norske og svenske Regjering er kommen, at maatte tillade sig at foreslaae, for at disse skulde faae et heldigt Udfald, og for at Regjeringen kunde vare beslyttet ved de Udtryk, der staae i Loven, at denne Paragraph skulde have det Tillæg, at det skulde staae Hans Majestæt Kongen frit for at forøge disse Afgifter for de Nationers Skibe, hvor danske Skibe ikke nyde den samme Ret, indtil 10 Rd. pr. Commercelæst af Skibets Drægtighed. Ved at foreslaae et saadant Beløb, har Udvalget nøie overveiet, hvorvidt det maatte betragtes som passende, og det har efter den Overveielse, der har fundet Sted, navnlig med Hensyn til den Omstændighed, at danske Skibe kunne seile billigere end de spanske, troet, at man ogsaa paa denne Maade, efter dette Fortrin, burde gaae et Slags Middelvei og ikke sætte Afgiften for høi, og man meente altsaa, at 10 Rd. pr. Commercelæst var det Høieste, som Regjeringen i ethvert Tilfælde burde bestemme for spanske eller andre Nationers Skibe, hvor de danske ikke blive lige behandlede med de paagældende Staters egne Skibe.

Krabbe: Den væsentligste Grund, som i Motiverne er anført for, at denne Tillægsafgift skulde paalægges Speculanthandlerne, er, at disse ere fritagne for de Byrder og Afgifter, som de faste Handlende maae bære; men det er dog ganske vist, at de faste Handlende paa den anden Side ogsaa ere i Besiddelse af store Fordele, som Speculanthandlerne ikke ere i Besiddelse af, og der kan derfor vistnok være Spørgsmaal, om disse Fordele ikke langt overveie den lettere Maade, hvorpaa Speculanthandlerne

kunne drive deres Handel; der er jo ogsaa, som allerede fremhævet af en Minoritet i den Commission, som nylig har været nedsat for at afgive Betænkning i Sagen, anført saa vægtige Grunde mod denne Afgiftsførelse, at det forekommer mig, at man bør imødekomme Islandernes Ønske og gaae ind paa, hvad Althinget eenstemmigt har vedtaget. Men der er en Omstændighed, som ikke er berørt, og som jeg vil omtale, fordi den er mig bekendt fra de Skibe, som fra Bornholm besøge Island og drive Speculanthandel. For at erholde Kunder, er det nemlig nødvendigt, at de maae give en lang Credit paa de Varer, som de assætte, en Credit, som varer et heelt Aar, da de naturligtvis ikke kunne sætte sig i Forbindelse med disse Kunder, eller søge at indkræve deres Tilgodehavende hos dem førend næste Aar, naar de igjen besøge Island, og det er ofte forbundet med et ikke ubetydeligt Tab for dem. De blive saa at sige nødsagede til at fortsætte denne Handel, for at komme i Besiddelse af deres Krav, og dette er dog Noget, som de faste Handlende ere frie for. Disse have den Fordeel, at de til enhver Tid ville kunne indkræve deres Fordringer og benytte den beleilige Tid, hvilket derimod Speculanthandlerne ikke kunne, og det forekommer mig derfor, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at paalægge dem en saadan Tillægsafgift.

Bardenfleth: Det er vist ganske rigtigt, som den ærede Ordfører har sagt, at et af de vanskeligste Puncter, der møde i denne Lov, er Spørgsmaalet om den Stilling, Speculanthandlerne skulle indtage ligeoverfor de faste Handlende. Dette afhænger jo hovedsagelig af den Forestilling, man gjør sig om disse to forskjellige Handelsmethoders Bigtighed for Landet. Der er jo vistnok Meget, der taler for, under den nuværende Tingenes Tilstand, at vedligeholde en saa fri Speculanthandel som muligt, fordi man ikke kan nægte, at Islands Forsyning i mange Havne, navnlig paa de Steder, der ere langt fraliggende, er meget overladt til de Handlendes Forgødtbefindende, og den eneste Concurrance, der kan tilveiebringes, er ved at indrømme Speculanthandelen, som egentlig er kjendt udenfor